

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διήμερον γράμμα διατημ. 59,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξῆρνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέπησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 9 Ἰανουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 6

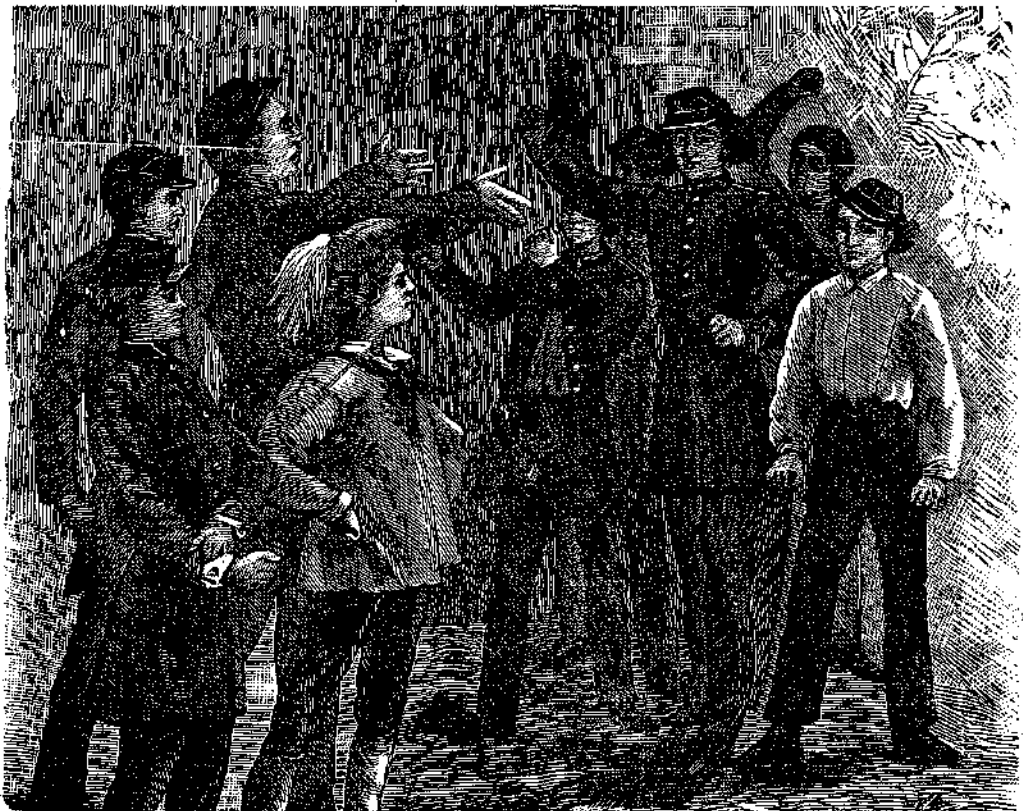
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος· εἶ-
ναι μάλιστα ὁ πρῶτος ποῦ μοῦ ἔβρισε
νὰ συναντηθοῦμε στὴ μικρὴ ἀυλὴ,
στὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων, ἐνῶ ἐσὺ
εἶσαι ὁ τρίτος.
— "Α! εἶναι κι' ἄλλος;
— Βεβαίωτάτα καὶ νὰ τος!
Κι' ὁ Μάριος ἔδειξε τὸν Σαιζάνη,
ποῦ ἔμπαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἤρε-
μώτατος, μκοσυλλέγοντας τὸ ψωμί του,
ποῦ ἔξευχε ἀπ' τὸ στόμα του καὶ τὸ
κρατοῦσε μὲ τὸ δάχτυλο γιὰ νὰ μὴν
τοῦ πέση.
— Τί τρέχει ἐδῶ; ρώ-
τησε πλησιάζοντας τοὺς
ἄλλους.
— Νὰ τί τρέχει, ἀπο-
κρίθηκε ἀμέσως ὁ Μά-
ριος. Σὰς φέρθηκα ἀσχη-
μα καὶ χαίρω πολὺ ποῦ
σὰς βρῖσκω ἐδῶ καὶ τοὺς
τρεῖς, νὰ σὰς ζητήσω συγ-
γνώμη...
— "ὦ, ὦ! νὰ μὰς ζη-
τήσης συγγνώμη!... εἶπε
περιφρονητικὰ ὁ πελώ-
ριος Δουμποδᾶνος.
— Μὰ περιμένε, Δεω-
νίδα, τὸν ἔκοψε ὁ Μοντα-
νῆς δὲν τελείωσε τὴ φρά-
ση του.
Ἄ Μάριος εὐχαρίστη-
σε τὸν Μοντανῆ μ' ἓνα
βλέμμα καὶ συμπλήρωσε:
— Μάλιστα, σὰς ζητῶ
συγγνώμη, γιατί δὲν μπο-
ρῶ νὰ ἱκανοποιήσω καὶ
τοὺς τρεῖς μαζί· ἀλλ' ἂν
θέλετε ἓναν-ἓνα χωριστά,
εἶμαι στὴ διάθεσή σας.
— "Ὀχι, ὄχι! φάναξε ὁ
Μοντανῆς· εἶναι κριμα νὰ
εἶμαστε περισσότεροι και-

ρὸ μαλλωμένοι. Τί λέτε καὶ σεῖς,
Σαιζάνη καὶ Δουμποδᾶνε;
Οἱ ἄλλοι δυό, ποῦ ἀκουγαν, φαί-
νεται, τὸν Μοντανῆ σὲ ὅλα, κατένου-
σαν ψιθυρίζοντας:
— "Ἀφοῦ τὸ λὲς ἐσὺ...
— "Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἐσὺ...
— "Ὁρατα! ἔκαμε δὲ Μοντανῆς. Τὸ-
νομά σου, κύριε;
— Μάριος Καπάνης! εἶπε κρόθυ-
μα ὁ μικρὸς Γασκῶνος.
— Δοιπὸν, Μάριε Καπάνη, ἐ-
ξακολούθησε ὁ Μοντανῆς τείνοντάς

του τὸ δεξιὸ χέρι· ἄς γίνουμε φί-
λοι!
— "Ἄς γίνουμε φίλοι! εἶπαν κά-
νοντας τὸ ἴδιο ὁ Σαιζάνης κι' ὁ Δου-
μποδᾶνος.
Ἄ Μάριος ἔσφιξε μὲ συγκίνηση
τὰ χέρια τῶν νέων του φίλων καὶ
πρῶτῃ φορᾷ ἀφῆτου ἦρθε στὸ Παρί-
σι, αἰστανθῆκε χαρὰ.
— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Σαιζάνης,
δὲν ἔχουμε νὰ κάμουμε, τίποτ' ἄλλο
ἐδῶ· ἄς πάμε στὴ μεγάλη ἀυλὴ.
— Ναι, ναι, πάμε!
— Μά, ἔκαμε μὲ κάποια συστολὴ
ὁ Μάριος, ἔχετε τὸ κλειδί, αὐτῆς τῆς
πόρτας;
— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Σαιζάνης



«— Μὴ συχωρεῖτε! εἶπε ὁ Μάριος· μοῦ φαίνεται πὺς εἶμαστε τεσσάρεις κι' ὄχι τρεῖς!»
(σέλ. 50, στ. α')

χαμηλώνοντας τα μάτια τὸ βρήκα κατὰ τύχη.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή που ἐπιλοίαζαν τὴν πόρτα, αὐτὴ ἀνοίξε ἀπότομα καὶ μπήκαν στὴ μικρὴ αὐλὴ πέντε μαθητὲς, πού, ἀπ' τὰ πρόσωπά τους καὶ τοὺς τρόπους τους, φαίνονταν ξένοι. Κι' ὄρμησαν μὲ μανία κατὰ τοῦ Δουμποδάνου, τοῦ Σαϊζάνη καὶ τοῦ Μοντανῆ.

— Ἄ! ἔδω εἴσαοτε; ἔκαμε ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομείς.

— Μὰ τί, κρυβόσαοτε; εἶπε ἕνας ἄλλος.

— Τόσο ἔμας φοβόσαοτε; εἰπεν οἱ δύο ἄλλοι.

— Ναι, ναί, μὰς φοβοῦνται! εἶπαν οἱ δύο ἄλλοι.

Ὁ Δουμποδάνος σήκωνε τὴ χοντρή του πυγμὴ νὰ χτυπήσῃ τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ξένους κι' ὁ Σαϊζάνης ἀνασκουμπωνόταν ἐπίσης· ἄλλὰ ὁ Μοντανῆς μπήκε στὴ μέση κι' εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀντιπάλων:

— Γρηγόρη, ἔχεις δύο φορές ἀδικο! Πρῶτο γιατί λές πὼς φοβόμαστε, ἐνῶ ξέρεις πὼς αὐτὸ δὲν εἶν' ἀλήθεια· καὶ δεύτερο γιατί ἔρχεσαι πάλι γυρεύοντας καυγᾶ. Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς μὰς εἶπε νὰ προσέξουμε γιατί θὰ λάβῃ πολὺ αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον μας· καὶ γι' αὐτὸ λέμε πὼς πρέπει νὰ πάψῃ ὁ ἀνόητος αὐτὸς πόλεμος μεταξὺ μας.

— Νὰ το! φώναξε ὁ Γρηγόρης γυρίζοντας στοὺς συντρόφους του. Δὲν σὰς εὐλεγα ἐγὼ πὼς αὐτοὶ εἶναι δειλοὶ καὶ ἀνάνδροι; Τώρα τὸ βλέπετε;

— Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! φώναξε ὁ Σαϊζάνης, ὀπισθοχωρώντας ἕνα βῆμα γιὰ νὰ μνησθῇ.

Οἱ ἄλλοι δύο τὸν μιμήθηκαν. Κι' ὁ Μάριος ἀνέμα μὰς! τους.

— Δειλοὶ καὶ ἀνάνδροι, ἔ; φώναξε ὁ Μοντανῆς· τώρα θὰ σὰς δείξουμε πὼς ἔχετε λάθος, κι' ἄς εἰμαστε τρεῖς ἐναντίον πέντε!

— Μὰ συχωρεῖτε! εἶπε ὁ Μάριος πλησιάζοντας ἀκόμα τοὺς νέους του φίλους· μοῦ φαίνεται πὼς εἰμαστε τέσσερις καὶ ὄχι τρεῖς!

— Ἄ, ναί! ἔκαμε ὁ Μοντανῆς, ξεχάσαμε πὼς τώρα ἔχουμε καὶ σένα! Ἐμπρός, παιδιά! Ἀπὸ θέλουν καὶ καλά, ἄς χτυπηθοῦμε!

Καὶ τὰ χιτόπεδα παρατάχθηκαν γιὰ μάχη.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή που ἐτοιμάζονταν νὰ πιαστούν, ἔτριξε ἡ κλειδαριὰ τῆς πόρτας. Κάποιος, φαίνεται, μὴ ξέροντας πὼς ἦταν ξεκλειδαγμένη, ἔβαλε τὸ κλειδί γιὰ νὰ τὴν ξεκλειδώσῃ. Οἱ ἀντίπαλοι στάθηκαν ψιθυρίζοντας:

— Μὰς τσάκωσαν! θὰ εἶναι ὁ ἐπιμελητὴς!

— Ἄχ, θὰ μὰς ἀποβάλουν! ἀναστεναξε ὁ Δουμποδάνος.

Μόνο ὁ Μάριος δὲν τὰ ἔχασε. Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι, ἔδειξε τὸ παράθυρο ψηλά, καθὼς καὶ μιὰ σκάλα, πού ἦταν σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς.

— Ἀπὸ καὶ! εἶπε.

Οἱ ξένοι κατέλαβαν ἀμέσως. Γρήγορα-γρήγορα ἔστησαν τὴ σκάλα, ἀνέβηκαν ἕνας-ἕνας, χάρθηκαν στὸ παράθυρο κι' ἔγιναν ἀφαντοί.

Ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος κι' ὁ Σαϊζάνης πλησίασαν κι' αὐτοὶ στὸν τοίχὸ καὶ στάθηκαν.

— Ἐμπρός! τοὺς εἶπε ὁ Μάριος· τί περιμένετε;

— Ἄμ ἐσύ!

— Ἐννοία σας γιὰ μένα! Κάνω καλά ἐγὼ, Ἐμπρός, δρόμο!

Ὁ τόνος τοῦ Μαρίου ἦταν τόσο ἐπιτακτικός, ὥστε οἱ ἄλλοι, σὰ στρατιῶτες πού τοὺς προσηλάζει ὁ ἀξιωματικός τους, ἀνέβηκαν ἀμέσως τὴν σκάλα καὶ χάθηκαν κι' αὐτοί.

Τώρα ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Μάριος μόλις προφταίνει νὰ ξαναβάλλῃ τὴ σκάλα στὴ θέση τῆς. Καὶ κοιτάζει νὰ ἴδῃ ποῖος μπήκε... Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς;— Ἐδύχως ὄχι! Ἦταν ὁ ὑπηρέτης, ὁ Μάρκος, πού γύριζε στὴ μικρὴ αὐλὴ νὰ πάρῃ πάλι τὰ σῦνερά του.

— Μπὰ! ἔκαμε μὲ μεγάλη ἀπορία· κύριε Μάριε, πὼς βρεθήκατε δω μέσα;

— Ὅπως βρεθήκατε καὶ σὺ, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος μὲ ἀπάθεια.

— Μὰ ἐγὼ μπήκα ἀπὸ τὴν πόρτα...

— Κι' ἐγὼ ἔπεσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

— Ἄ, ἄ, κατέλαβα! φώναξε ξαφνικά ὁ ὑπηρέτης χτυπώντας τὸ μέτωπό του: Καὶ σεις ἀπὸ τὴν πόρτα μπήκατε, πού τὴν ἀφῆσα ανοιχτὴ. Γιατὶ ἡ παλιοκλειδαριὰ αὐτὴ δὲν πιάνει καλά καὶ πολλὲς φορές τὴν παθαίνω. Γι' αὐτὸ γύρισα τὸ κλειδί τὴν ὥρα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ νοίξω.

Ἔτσι ὁ Μάριος ἔμαθε δύο πράγματα μὰς! : γιατί ἄρχισα τόσο νάνοιξῃ ἡ πόρτα—ἀλλοιώτικα δὲν θὰ πρόφταναν νὰ φύγουν ὅλα τὰ παιδιά—καὶ πὼς μπόρεσαν νὰ μποῦν ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκεῖνη, πού εἶχε ἴδει τὸν ὑπηρέτη μὲ τὰ μάτια του νὰ τὴν διπλοκλειδώνῃ. Νὰ τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶπα νὰ ἡ κλειδαριὰ! Οἱ ἄλλοι, ὅμως, φαίνεται, τὸ ἤξεραν.

— Ἄς εἶναι, ἔξακολούθησε ὁ Μάρκος· ὅ,τι ἔγινε ἔγινε· τώρα πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ δω, καὶ γρήγορα, γιατί δὲν ἐπιτρέπεται στὰ παιδιά νὰ μπαίνουν σ' αὐτὴ τὴν αὐλὴ, εἶναι ἀπαγορευμένη. Καὶ σὰς παρακαλῶ, μὴν πῆτε σὲ κανένα πὼς βρήκατε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ, γιατί θὰ τιμωρηθῶ.

— Θεὸς φυλάξοι! ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος μὲ πονηρὸ χαμόγελο. Μὰ μὲ συμφέροι καὶ μένα; Ἐννοία σου, Μάρκο μου, καὶ δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα τίποτα. Γεῖά σου!

Βγῆκε, πέρασε τὸ μακρυνάρι καὶ βρέθηκε στὴ μεγάλη αὐλὴ.

«Καλὰ τὰ καταφέραμε!» εἶπε μὲ σα του μὲ χαρὰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἄθος, Πόρθος, Ἄραμις, Ἄρατιαν

Ὅστε ὁ ἐπιμελητὴς, εὔτε ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου ἐμάθαν τὴν ἱστορία τῆς μικρῆς αὐλῆς. Γιὰ τίς συμπλοκάς ἕως πού εἶχαν γίνει πρῶτα, ὁ Δουμποδάνος, ὁ Σαϊζάνης κι' ὁ Μοντανῆς τιμωρήθηκαν μὲ «στέρησιν ἐξόδου», δηλαδὴ νὰ μὴν βγοῦν ἐξω τὴν Κυριακὴν.

Ὁ Μοντανῆς τὸ ἀκούσε μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀπάθεια· ὁ Σαϊζάνης δάγκασε τὰ χεῖλη του ἀπὸ θυμὸ· κι' ὁ Δουμποδάνος ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ θρανίον. Γιὰ τὴ γροθιά αὐτὴ πῆρε κι' ἄλλη τιμωρία: νάντι-γράφη τρικώσιες ἀράδες ἀπὸ τὸ βιβλίον του.

Ὁ Μάριος Καπάνης, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμιὰ γνωστὴ οἰκογένεια στὸ Παρίσι, κατ' ἀνάγκη ἔμμενε στὸ Λύκειο καὶ τὴν Κυριακὴν. Ἔτσι αὐτὴ ἡ «στέρησις ἐξόδου» θὰ γινόταν αἰτία νὰ γνωρισθῇ καλύτερα μὲ τοὺς νέους του φίλους.

(Ἀκολουθεῖ) Μετὰρ. π. 1. φ. καὶ γρ. 2.

ΜΗΤΕΡΑ

Εἶδες μὲς στὴ γειτονιά Μιὰν αὐλὴ μὲ λειμῶνα; Τί καὶο γίνεται ἐκεῖ! Στέκουν κ' οἱ περαστικοί. Δῶ «Μαννούλα!» καὶ «Μητέρα!»—Τοῦτο γίνεται ὅλη μέρα.

Ποῖός, πεινᾶ· καὶ ποῖός, ποιεῖ. Κι' ὅλοι βάνουν τὴ φωνή. Ἐνα, νὰ τὸνέ χτενίσῃ. Ἄλλο, νὰ τὸν σαλουνίσῃ. Ποῖός «Μαννούλα!», ποῖός «Μητέρα!»—Τοῦτο γίνεται ὅλη μέρα.

Ἄχ, μαννούλα! Πῶς βαστάς; Φτερὰ νᾶχῃς, νὰ πετάς! Πῶς μπόρεῖς, παρακαλῶ, καὶ δὲ χάσεις τὸ μυαλό; Δῶ «Μαννούλα!», καὶ «Μητέρα!»—Τοῦτο γίνεται ὅλη μέρα.

Ἔχεις κάποια πληρωμὴ Κι' ἀπ' τὰ χεῖλιά σου στιγμή Τὸ χαμόγελο δὲ λείπει Καὶ δὲν τὰ σουφρώνει λήθη; Δῶ «Μαννούλα!», καὶ «Μητέρα!»—Τοῦτο γίνεται ὅλη μέρα.

Πάνο, κάνο : στὴ δουλειά, Στὴ βόηθεια, στὰ φίλιά. Φαίνεται—ποῖός τὸ πιστεύει;— Πῶς ὁ κόπος λιγοτείνει, Σὰ σὲ κράξουν ὅλη μέρα Ποῖός «Μαννούλα!», ποῖός «Μητέρα!» (Ἡ ἀναδημοσίευσις ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ἌΡΧΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ φόβος κι' οἱ ἀνησυχίες γιὰ τὴν ἀνωμαλία τοῦ καιροῦ καὶ τὴν τύχη τῶν φτωχῶν τῆς Πρωτοχρονιᾶς διαλύθησαν. Τὴν παραμονὴ ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς κι' ἡ κίνηση στοὺς κεντρικοὺς δρόμους μεγάλη. Τὰ ὑπαίθρια πρατήρια στὴ δόξα τους κι' οἱ φτωχοὶ πουλητὲς κατευχαριστημένοι. Ἀλλὰ κι' ἡ Πρωτοχρονιά ξημέρωσε μὲ ἥλιο. Κι' ἔταν τὸ πρωτὸ, ἀπ' τὸ κρεββάτι μου, εἶδα τὸν οὐρανὸ δλοκάθαρο καὶ τίς στέγες τῶν σπιτιῶν ροδιαμένες, θυμήθηκα τίς Πρωτοχρονιᾶς στὴν πατρίδα μου, τὸν καιρὸ πού ἤμουν μικρὸ παιδί καὶ μὲ ζυπνοῦσε ὁ... Ἄη-Βασίλης. Γιατὶ στὴ Ζάκυνθο πάντα σχεδὸν κάνει καλὸν καιρὸ, κι' ἡ αὐγὴ τοῦ Νέου Χρόνου προβάλλει μὲ ἥλιο πού ροδοβάφει. Ἡ μητέρα μου μοῦ ἐπαίξε μιὰ κωμῶδιά πού κι' ἐγὼ ἀργότερα τὴν ἐπαίξα στὰ μικρά μου παιδιὰ: Σηκωμένη, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἀκόμα στὸ κρεββάτάκι μου, πήγαίνε στὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίγε, ἔσκυβε, ἔκανε πὼς κάποιον χαιρετᾶ, ἀόρατο σὲ μένα, καὶ ξανάμπαινε μ' ἕνα μεγάλο δέμα στὰ χεῖρια, δεμένο μὲ χρυσὸ σπάγγο. Τὴν ἀκούγα νὰ λέῃ, μιλώντας πρὸς τὰ ἔξω:

— Μάλιστα, Ἄη-Βασίλη! Ἦταν καλὸ παιδί καὶ θὰ τοῦ τὰ ζωσω· Χάιρετε! Καὶ τοῦ χρόνου!

Κι' ἀμέσως ἐρχόταν στὸ κρεββάτάκι μου, ἀνοίγε τὸ δέμα καὶ, κάνοντας ὦ! ὦ! ὦ!, μοῦ ἔδινε ἕνα-ἕνα τὰ ὠραία δῶρα πού εἶχε φέροι ὁ Ἄη-Βασίλης καὶ τῆς εἶχε δώσει ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ μένα.

Ἀλήθεια, πὼς ἔφτανε ὡς τὸ παράθυρο ὁ Ἄη Βασίλης; τόσο ψηλὸς ἦταν; Ὁχι. Ἔστῃνε μιὰν ἀνεμόσκαλα κι' ἀνέβαινε. Κι' ἀπὸ ἔδινε στὴ σκυμμένη μητέρα μου τὸ δέμα, κατέβαινε, φορτωνόταν τὴ σκάλα κι' ἔφευγε βιαστικὸς γιὰ νὰ τὴ στήσῃ κι' ἄλλοῦ. Ἔτσι γινόταν ἡ «διανομὴ τῶν δῶρων» ἀπ' τὸν Ἄη-Βασίλη στὴν πατρίδα μου. Δὲν τὰ ἐρριχνε, ὅπως κάνει ἄλλοῦ, ἀπ' τίς καμινάδες τῆς σκεπῆς στὰ τζάκια, ἔπου τὰ παιδιά ἀρχιδιάζον ἀποδραδὸς τὰ παπουτσάκια τους καὶ τὸ πρωτὸ τὰ βρίσκουν γεμάτα. Ἄ, ἔμετς, δὲν εἶχαμε τζάκια καὶ καμινάδες. Ποτὲ δὲν ἀνάβαμε φωτιά σὲς κάμαρες, γιατί ποτὲ δὲν ἔκανε τόσο κρύο, οὔτε ἐπεφταν χιόνια. Καὶ πάντα σχεδὸν ἡ αὐγὴ τοῦ Νέου Χρόνου ξημέρωνε μὲ ἥλιο, σάν αὐτὴ πού εἶδα καὶ προχτές ἀπ' τὸ

κρεββάτι μου νὰ ροδίξῃ τίς στέγες τῶν ψηλῶν σπιτιῶν τῆς Ἀθῆνας. Ἔτσι θυμήθηκα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἄη-Βασίλη τὸν καιρὸ πού ἤμουν μικρὸ παιδί. Ὅταν ἡ μητέρα μου ἀνοίγε τὸ παράθυρο, ἔβλεπα τὸν οὐρανὸ δλοκάθαρο καὶ τίς κορφὲς τῶν δέντρων ἀπ' τὸ περβόλι μας, τὰ ψηλά σπίτια καὶ τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς Φανερωμένης στὸ βάθος, ὅλα ροδοβαμμένα... Ἀλήθεια, τὸν Ἄη-Βασίλη δὲν τὸν εἶδα ποτὲ. Ἐπίστευα ὅμως τόσο πολὺ πὼς ἐρχόταν ὁ ἴδιος ὥστε μιὰ φορὰ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα ἀνήμερα τὴν κορφὴ τῆς κόκκινης σκαυρίας του. Στὴν ἀντικρινὴν ταράτσα θὰ εἶχαν κρεμάσει κανένα κόκκινον κουρελάκι.

ὦ, εἶναι τόσα χρόνια ἀφότου ἔπαψε πιά νὰ μὲ ζυπνᾷ στὴν Πρωτοχρονιά ὁ Ἄη-Βασίλης! Τώρα μὲ ζυπνοῦν, ὅπως ὅλες τίς ἡμέρες, οἱ ἐννοεσις κι' οἱ φρονιτίδες... Ἀλλὰ ἡ Πρωτοχρονιά εἶναι μιὰ τόσο χαροῦμενη ἡμέρα, πού πάντα κανεῖς τὴν περναὶ μὲ χαρὰ. Κι' ἔταν δὲν ἔχει χαρὲς δικές του, χαιρεταί τίς χαρὲς τῶν ἄλλων, τῶν γύρω του—προπάντων τῶν παιδιῶν—ἡ θυμάται τίς δικές του ἔταν ἦταν παιδί... Γιὰ μένα, ἡ φετινὴ Πρωτοχρονιά ἦταν ἀκόμα πιὸ χαροῦμενη ἀπὸ ἄλλες, γιατί κατὰ καλὴ σύμπτωση, ἀπόγεμα καὶ

βράδυ, παιζόταν στὸ Βασιλικὸ Θέατρο μιὰ κωμῶδιά μου, ὁ «Πειρασμός». Πῆγα στὴν ἀπογευματινὴ: Ἦ σάλλα κι' οἱ ἐξώστες γεμάτοι. Καὶ πόσα μεγάλα Διαπλασόπουλα ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ αὐτὸ πρωτοχρονιάτικο ἀκροατήριον! Γέλια, χειροκρατήματα, εὐθυμία, χαρὰ, εὐτυχία. Κι' ἦταν δικό μου ἔργο αὐτὸ πού ἔκανε τὸν κόσμο νὰ διασκεδάζῃ, νὰ χαιρεταί ἔτσι. Τὶ καλύτερη Πρωτοχρονιά γιὰ ἕνα γερὸ συγγραφέα;... Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πρῆγοῦμενες παραστάσεις τοῦ «Πειρασμοῦ», εἶχ' ἔρθει κι' ὁ κ. Μεταξάς, ὁ πρωθυπουργός. Εἰμασσε μαζί στὸ θέατρο καὶ τὸν ἔβλεπα νὰ γελᾷ ὅλη τὴν ὥρα μὲ τὴν καρδιά του. Στὸ τέλος, καθὼς μίποχαιρετοῦσε, μοῦ εἶπε: «Πρέπει νὰ εἶστε εὐτυχῆς κι' ὑπερήφανος πού κάνετε τὸν κόσμο νὰ γελᾷ τόσο. Γιατὶ τοῦ χαρίζετε κάτι σπάνιον καὶ πολύτιμον, τὸ γέλιο. Σὰς εὐχαριστοῦ!» Ἔτσι σκέφθηκα, θὰ μ' εὐχαριστοῦσαν κι' οἱ θεατῆς τῆς πρωτοχρονιάτικῆς ἀπογευματινῆς, ἂν μ' ἔβλεπαν στὸ τέλος. Κι' ἤμουν ἀληθινὰ εὐτυχῆς κι' ὑπερήφανος μ' αὐτὴ τὴ συναίσθησι. Νὰ πὼς πέρασα φέτος τὴν Πρωτοχρονιά μου. Οἱ χάρες ὅμως πού ἔχατε σεις, ὦ, πόσο μεγαλύτερες κι' ἀγνώστες θὰ ἦταν!..

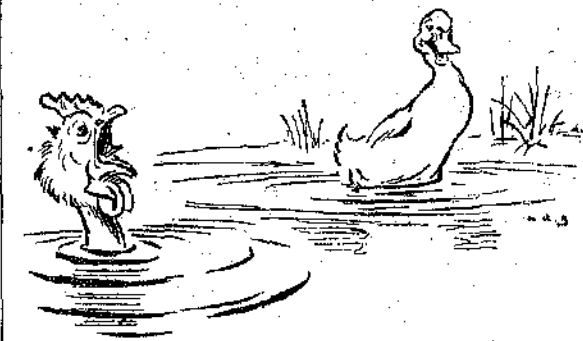
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

— Μὰ δὲν ἔβρω κολύμπι, εἶπε ἡ Ἀσπροῦλα. — Καίμην καὶ σὺ! φώναξε ἡ Κουνάμενη. Χρειάζεται νὰ ξέρης κολύμπι γιὰ νὰ κάμης ἕνα μπάνιο καὶ νὰ καθαρισθῆς; Ἐλα!



Ξεκίνησαν γιὰ τὸ βάλτο. Καὶ σὲ λίγο ἡ κόττα πλατσούριζε μὲσ' στὰ νερά. Φοβόταν ὅμως νὰ προχωρήσῃ στὰ πύθ βαθεῖά, νὰ βουτήξῃ, νὰ κάμῃ τελοςπάντων μπάνιο σωστό.

— Ἐμπα λοιπόν! τῆς φώναξε ἡ πάπια. Τί φοβάσαι; νερὸ εἶναι!

Καὶ τὴν ἐσπρωξε μὲ τὸ κορμί της δυνατὰ. Θέλοντας καὶ μὴ ἡ Ἀσπροῦλα προχώρησε καὶ τὸ νερὸ τὴ σκέπασε ὡς τὸ λαιμό. Μιὰ στιγμή μάλιστα βούτηξε καὶ τὸ κεφάλι της καὶ κατάπνε μιὰ γουλιὰ καλὴ.

— ὦ, Θε μου! φώναξε, τί κρύο πού εἶναι!.. Ἄ, δὲν μποῶ! Ἐδῶ κρυώνω περισσότερο παρὰ σὲ λειβάδι. Κι' εἶναι πιὸ ἐπιπλέον παρὰ νὰ κυλιέται κανένας στὴ λάσπη... Θέλω νὰ βγῶ, βόηθα με!.. Ἄ! ἄ! βοήθεια πνίγουμαι!..

— Μὴν κάνης ἔτσι, ἀνόητη! τῆς εἶπε ἡ πάπια. Στέκεσαι σάν ἐγὼ, γι' αὐτὸ. Κουνήσου λιγάκι ντέ! Κούνα τὰ πόδια σου, τίς φτερούγες σου Πῶς κάνω ἐγὼ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Όχι, καυμένη Βαρνάβα, απάντησε ο Ανδρέας, που είχε αρχίσει κιάλια να τον παίρνει ο ύπνος. Είναι μακρύτερα λιγάκι, επάνω, ψηλά στον ουρανό...

Ο Βαρνάβας έφυγε πατώντας στις μύτες των ποδιών και μουρμουρίζοντας: «Σίγουρα και δεν θα πω στην κυρία πως γύρισε πίσω σε τέτοια κατάσταση!»

Δίγες ώρες αργότερα, αφού πρώτα είδε στον ύπνο του πως η βολίδα τους είχε πέσει στον ήλιο και είχε καεί φρικτά μέσα σε μια άδυσσο από φλόγες, ο Ανδρέας ξύπνησε με φρεσύνες πόνους στο στομάχι και μ' έναν αριθμό που στρογγυλιζε αδιάκοπα μέσ' στο μυαλό του: Δέκα εκατομμύρια φράγκα, δέκα εκατομμύρια φράγκα, δέκα εκατομμύρια φράγκα.

Ήταν το ποσό που ο Ερρίκος είχε υπολογίσει πως θα τους χρειαζόταν για την κατασκευή της βολίδας και με τους μετριωτέρους μάλιστα υπολογισμούς.

Την περασμένη βραδιά μες στον ένθουσιασμό τους είχαν ξεχάσει και οι δύο τους δρόμους να συζητήσουν την λεπτομέρεια αυτή και να πιστοποιήσουν το γεγονός πως ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δεν είχαν στη διάθεσή τους ούτε το χιλιοστό από το κολλοσιαίο αυτό ποσό, κι' ότι δεν ήξεραν ούτε καν πως θα τους ήταν δυνατόν να το εξαικονομήσουν.

Και μ'λο που γελώντας είπαν την ώρα που χωρίζονταν: «Τώρα πια δεν μ'ας μένει παρά να βρούμε τα δέκα εκατομμύρια φράγκα», την ώρα τούτη, που κι' οι δύο τους ήσαν νηφάλιοι, έβλεπαν πως το δυσκολότερο ίσως απ' όλα ήταν αυτό.

Κι' η δυσκολία ήταν ακόμη μεγαλύτερη γιατί και ο ένας και ο άλλος ήθελαν να κρατήσουν τα σχέδιά τους μυστικά όσο το δυνατόν περισσότερο καιρό. Γιατί αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να είναι βέβαιοι, πρώτον πως δεν θα χρησιμοποιούσε κανείς την εφεύρεση του Ανδρέα για καταστρεπτικούς σκοπούς και δεύτερον πως

δεν θα εξρίσκαν άλλοι γρηγορότερα απ' αυτούς τα μέσα για να πραγματοποιήσουν το ταξίδι σύμφωνα με τα δικά τους σχέδια και τους δικούς τους τύπους και να τους κλέψουν έτσι τη δέξα.

Μολαταύτα, ύστερα από πολλούς διαταγμούς ο Ανδρέας αποφάσισε να τα εμπιστευθή όλα στον Ζήκ Ναταλί. Το διηγήθηκε λοιπόν την επί-

πους και να στοιχίσω τη ζωή σε χιλιάδες ανθρώπους.

— Μείνε ήσυχος, είπε ο Ζήκ. Θα ήθελα όμως επωρόδηποτε να σε βοηθήσω. Τι μπορώ να σου κάνω;

— Να κατορθώσης να πείσης τον διευθυντή μιας μεγάλης εφημερίδας να χρηματοδοτήσει το πειράμά μας. Να του δώσης με ώραία λόγια να καταλάβη πως αυτός θα είναι ο μόνος που θα έχη το δικαίωμα να δημοσιεύη τις περιγραφές του ταξιδιού μας, τα επιστημονικά μας συμπεράσματα, τις φωτογραφίες που θα βγάλουμε και ότι δεχόμαστε ακόμη και να βαφτίσουμε την βολίδα μας με το όνομα της εφημερίδας του για να δείξουμε έτσι στα μάτια όλου του κόσμου πως χάρις στη δική του γενναιοδωρία μπόρεσαμε να την κατασκευάσουμε. Πως να το ξέρης όμως; Δεν θα φανερώσης ούτε το δικό μου όνομα ούτε το του Μπερνόν. Αυτό δεν θα γίνουν γνωστά παρά μονάχα όταν θα έχουμε συμφωνήσει και τις ελάχιστες ακόμη λεπτομέρειες μ' έναν άνθρωπο στον οποίο θα μπορούμε να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη.

**

Το ίδιο βράδυ ο Ζήκ επέτρεψε να εξασφαλίση με ιδιαίτερη συνέντευξη με τον κ. Ντελαίρ, τον διευθυντή της εφημερίδας «Ο Στρουκουάνας».

— Αυτή η υπόθεση δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, του έδηλωσε το σημαντικό αυτό υπαίτιμο. Δεν αισθάνομαι καμιά διάθεση να γελοιοποιηθώ ή εφημερίδα μου, όπως γελοιοποιήθηκε πέρου το «Νταίηλο Μαίηλ». Είχα-

σκεψη της Αντουανέτας και όλα τα επακόλουθα.

— Σου φανερώνω το μυστικό μου, του είπε, γιατί έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σε σένα μ'λο που είσαι δημοσιογράφος. Αν και έχανες κιάλια μιά πρώτη τάξεως γκάφα με την εξωφρενική εκείνη ιστορία σου, που ήταν «τί κάνει νιού-νιού στα κεραμίδια» για τους με ήξεραν λιγάκι. Αν επαναληφθή ένα τέτοιο πράγμα, τότε ψαχαγούν όλα μας τα σχέδια, αυτό φαντάζομαι πως το καταλαβαίνεις. Ένα λόγο πάρα πάνω να πής, μιά νύξη να κάνης, μπορεί να γίνη η αίτια να χάσουμε όλους μας τους κό-

τε ποτέ σας ακούσει να γίνεται λόγος για τον καθηγητή Μπάτλερ; — Όχι; — Έ, λοιπόν, ο παλαβόγερος αυτός, είχε στήσει ένα μαρμαίτι, σαν αυτό που μου λέτε εσείς τώρα, επάνω σ' ένα έρημο νησί του Ειρηνικού για να είναι πιά σίγουρος πως δεν θα φανερωθή το μυστικό του... Καλύτερα θα είχε κάνει να το φυλάξη ως το τέλος μονάχα για τον εαυτό του το περίφημο αυτό μυστικό. Όταν έτοιμάσθηκε λοιπόν η βολίδα του, η δολίδα του, όπως θέλατε πηγε την, τότε αρχίσε το «Νταίηλο-Μαίηλ» τις τυμπανουκρούσεις και έκαλε τους δημοσιογράφους

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Το πρώτο της Πρωτοχρονιάς, το παιδί που το είδατε στο προηγούμενο φύλλο να κοιμάται, ξύπνησε.

να πάνε να επισκεφθούν τον μεγάλο έφημο μέσα στο σιδερένιο του κουτί. Κι' όταν έφθασε στο βαπόρι με όλους τους δημοσιογράφους στο έρημονησο, δεν υπήρχε πια εκεί ούτε ο γερο-τραλλός, ούτε το μηχανήμά του ούτε τίποτε. Δεν ξέρουμε αν ο μουρλομαθηματικός αυτός θέλησε να κινή κανένα δοκιμαστικό πείραμα ή τίποτε παρόμοιο, μ' ή αλήθεια είναι πως κι' αυτός και η βολίδα του τινάχτηκαν στον άερα και πως από τότε έγινε άφαντος γιατί κανένας δεν είχε την διάθεση να πάη να τον φερθή στον πάτο της θάλασσας όπου θα βρισκται ακόμη και θά μπορούσε.

«Το «Νταίηλο Μαίηλ» εξέδωσε εκατομμύριο πολλά γι' αυτήν την ιστορία και για πληρωμή δεν άκουσε παρά ειρωνίες και σαρκασμούς. Μ' όλα ταύτα ο παγκόσμιος τύπος από αλληλεγγύη και συναδελφικό πνεύμα δεν θέλησε να εκμεταλλευθή αυτό το φιάσκο κι' Ισα-Ισα έκανε τι μπορούσε για να το κρατήσει μυστικό. Για τοσο κι' όλη αυτή την ιστορία δεν την ξέρουν παρά ελάχιστοι άνθρωποι. Μέσα στον κλάδο μας όμως έλοι την γνωρίζουν—εκτός ίσως από σας μονάχα. Και γι' αυτό δεν φαντάζομαι πως θα βρεθώ έστω κι' ένας διευθυντής εφημερίδας που να έχη την διάθεση να μπλέξη σε μια τέτοια περιπέτεια».

Το ίδιο βράδυ και οι δύο εφευρέτες είχαν χάσει όλο το κέφι τους και τον ένθουσιασμό τους. Βαθειά απογοήτευση τους είχε κυριεύσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η άνευρεση του Μαίηηνα

Ο Βαρνάβας είναι ένας άνθρωπος που θεωρεί τον εαυτό του πολύ ευγενικό και άρχονταμαθημόν. Την ημέρα που έχει έξοδο το βρίσκει πολύ έξυπνο και πρόθυμο για έναν λεπτόν νηον σαν κι' αυτόν να πάη στον κινηματογράφο ή στο ζωολογικό κήπο. Προτιμάει να πηγαίνη σε διάφορα γνωστά του σπείτια και να κινή επισκέψεις. Γι' αυτό άλλωστε έχει φροντίσει να εφοδισθώ και μ' ένα μπασιτόνι και μ' ένα ήμιψηλο. Σήμερα θα πάη να επισκεφθώ τον παλιό του άφεντικό, τον κ. Ρομπιγιόν, που λογαριάζεται πως είναι ένας από τους πιο πλουσίους ανθρώπους της Γαλλίας μ' και όλου του κόσμου.

Κάθε φορά που ο Βαρνάβας πηγαίνει και βλέπει τον κ. Ρομπιγιόν ο παλιός άφεντικός του το κάνει δώρο ένα χρυσό δαχτυλίδάκι σε σχέδιο αλυσίδας, έτσι ώστε θα έπρεπε ο Βαρνάβας να έχη πενήνταέξη δάχτυ-

λα για να μπορεί να φοράη όλα τα δαχτυλιδάκια δσα του έχει χαρίσει ως τα σήμερα ο κ. Ρομπιγιόν. Τα έχει λοιπόν φυλαγμένα σε μιά ειδική κασετίνα και κάθε βδομάδα αλλάζει και δαχτυλίδι, περιμένοντας να έχη συμπληρώση τόσας βίτες στον κ. Ρομπιγιόν, ώστε να μπορεί ν' αλλάζη από ένα δαχτυλίδι κάθε μέρα.

Ο κύριος Ρομπιγιόν δέχεται τον Βαρνάβα στο γραφείο του, μιά απέραντη σάλλα μακριά δεκαοκτώ μέτρα και φαρδιά έξη, με τοίχους βαμμένους θαλασσιούς ανοικτούς και με μόνα έπιπλα ένα γραφείο με μιά πολυθρόνη στην μιά άκρη της κάμαρας, όπου πηγαίνει και κάθεται ο κ. Ρομπιγιόν και μ'άν άλλη πολυθρόνα στην άλλη άκρη της κάμαρας όπου πηγαίνει και κάθεται ο Βαρνάβας. Και η συζήτηση αρχίζει σε τόνο και σε ύφος που θυμίζουν τις συζητήσεις στη Βουλή.

— Τι κάνης λοιπόν, αγαπητέ Βαρνάβα, πιστέ διηρέτη, του όποιου η προθυμία και η τιμιότης θα μείνουν για πάντα χαραγμένες στη μνήμη μου; όρνεται ο κ. Ρομπιγιόν.

Σ' αυτό ο Βαρνάβας άπαντά με μιά φράση που περιλαμβάνει τριακόσιες ως τριακόσιες πενήντα λέξεις και όπου κάνει λόγο για τον καιρό, για τους άρθριτισμούς του και τα μαλλιά του που αρχίζουν ν' άσπρίζουν.

— Απ' εκεί ο Βαρνάβας γυρίζει τη συζήτηση στην πολιτική κατάσταση, από την πολιτική κατάσταση σε μεμψιμοιρίες για τις δύσκολες εποχές

που περνάμε και από αυτό, όπως κάθε φορά, στον Ανδρέα Μπορέ και στην οικογένειά του.

Σήμερα όμως ο Βαρνάβας δυσκολεύεται πολύ για να δώση νέα του άφεντικού του. Αλλά τα διάφορα ταξίδια προς τ' άστρα που σχεδιάζει τώρα τελευταία έχουν βάλει σε μεγάλη έννοια τον πιστόν υπηρέτη

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

- Σταχτερό πουλί του δάσου
- Στάσου λίγο να σου πω
- Θα χαδέψω τα φτερά σου
- Τάπαλά ποι τάγαπώ.
- Με φοβάσαι; μ' γιατί;
- Είμαι άθώο όπως εσύ.
- Μή μακραίνεις τόσο, στάσου,
- Θέλει μόνο να σε ιδεί!
- Σταχτερό πουλί του δάσου,
- Ένα αδαίσθητο παιδί.
- Έχεις άλλους αδερφούς;
- Από τους κελαιομοίς;
- Έχω ναί, μ'άν αδερφούλα
- Την χρυσάλλινη βρουσούλα.
- Και τό σπίτι σου, για στάσου,
- Είναι στα οβράνια μήκος;
- Σπίτι μου είναι τα πλατάνια
- Και της Έκκλησιώς ο κήπος.
- Μέσ' στών πλατανιών τα φύλλα
- Τά σπιλνά τά σμαραγδένια,
- Έσύ κοιμάσαι; τί μου λές;
- Δέ φοβάσαι; Κι' όταν κλάς
- Κάποτε για τιποτένις
- Πράγματα, όπως έμένα,
- Παιός, πουλάκι, σε μερώνει;
- Εγώ δεν κλαίω δίχως αίτια,
- Μόνο τότε, όταν μιά κρούα
- Παιδιού σφεντόνα με καμία
- Χορίς να φταίξω με πληγώνει.
- Από «Το Μαγικό Φλόδο»
- (Απαγορεύεται η άναδημοσίευση)

ΑΠΟ ΚΒΑΛΙΣΤΕΙΑ ΖΩΩΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ



Τέσσαρα ωραιότατα βραβευμένα ακυλία

νάστρο. — «Φθινόπωρο» της Σ. Α. Κ. '92
 θυμωσασα καλό, γιατί το είδος αυτό είναι
 δυσκολώτερο. Δεν είναι όμως δημοσιεύσι-
 μο. Έκείνη μέλιτα η «κυκλαμινιά» χτυ-
 πάει πολύ άσχημα. Σ' ένα τόσο λεγόλογο
 ποίημα δεν μπορεί κανείς να παρεμβάλλη ή
 να στρεβλώνη λέξεις μόνο για το μέτρο. —
 «Απ' τη ζωή του Κυρίου του Νιάντσιγκ
 'Απταλλήλο για την Σ. Σ. Σ. Γραμμένο
 με δημοσιογραφικό ύφος: 'Η φιλοσοφία του
 πολύ επιπόλαιη και πρόχειρη. — Θα εξα-
 κολουθήσω.

Η Διαπάλασις άσπάζεται τους φίλους
 της: *Μεσοσητές* (δ κ. Φαίδων σ' εύχαρι-
 στεί πολύ για το εύχετήριο γραμματάκι
 και σε άντεύχεται με την καρδιά του) *Μα-
 γεμένο Βιολί* (με χαρά διάβασα νέα σου
 ύπνο' από τούτον καιρό' έλλειψω τώρα να
 μού γράψης συχνότερα' όχι, δεν έχω συν-
 δρομήτρια μ' αυτό το όνομα) *Σκορπιό*
 (αυτό, καθώς θά είδες, ενάκρινα και χαίρω
 πολύ) *Δόν Κιχώτην* (μετά χαράς θά εί-
 δεις βέβαια την έγκρισή γράφω μου) *Σαν-
 θόν Ναύαρχον* (χαίρω πολύ σου άρέσουν
 τόσο τα έφετενά σου μυθιστορήματα' αλήθεια,
 το τελευταίο χιόνι ήταν εξαιρετικό' έπαψε
 σέ τόσο μεγάλες νιφάδες! μόνο που δεν
 έδόξατς πολύ και τόσπρα κεραμίδια ξα-
 νιμαύρισαν γρήγορα' τα βουνά όμως ακό-
 μα είναι χιονισμένα) *Όρσινόν Κερκίρας*
 (εύχαριστώ για την άνανέωση καθώς και

για τα καλά κι' όρατα λόγια' θά ήθελα να
 μού έγραφες πιο συχνά) *Κύμα του Βο-
 σπόρου* (ώστε μου πάντες δυό ξεσπώματα'
 τί καλά! στο έξης λοιπόν θά λαβαίνης
 τρία φυλλάδια, ένα για σένα, και άλλα
 δια τις νέες μου φίλες, που έλπίζω να μού
 γράφουν κι' αυτές' σου ενάκρινα, καθώς
 θά είδες, το ψευδώνυμο' κι' εύχαριστώ
 πολύ, πολύ) *Άθραν της Άνοιξέως* (χαίρω
 για δλ' αυτά που γράφεις' άνανέωσα τη
 συνδρομή κι' έστειλα τόμους 1906 και 1930)
Άνθος του Ιονίου (θα είδες τις έγκρι-
 σεις και την άπάντησή μου στην 'Αγνούλα'
 τώρα είδες κι' οι τρεις τέλειες Διαπάλασο-
 πούλες' τί καλά!) *Βιολίτταν των 'Αλ-
 πειων* (αυτό, καθώς θά είδες, σου ενάκρι-
 να' χαίρω πολύ για τη γνώριμα κι' έλλι-
 ψω να μού γράψης συχνά' άλλως θά άσπα-
 ρακινή κι' ή καλή μου φίλη που σ' ένε-
 γραψέ) *Ο. Ω* (εύχαριστώ πολύ' έστειλα)
Κοντροκέφαλον (και το δικό σου μεγάλο
 κι' όρατο γράμμα μ' εύχαρίστησε πολύ' τί
 καλά να έχη κανένας θαύ στην 'Αμερική!
 χίλιες βραχιές είναι οπουδαίος μπουγαμάς
 και λίγα παιδιά τον παίρνουν) *Σερπειτήν*
 (μετά χαράς) το ενάκρινα και περιμένω
 να μού γράψης!) *Μεγάλην 'Ελλάδα, Δου-
 λούκαν, 'Ηρακλήν Κατοχηάννην, Χρυ-
 σάνειρο, Νανάν, Κεφαλλονιτοπούλαν*
 κτλ. κτλ.

Είς έσας έπιστολάς έλαβα μετά την
 31 Δεκεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΕ' - 70]
Αγγυρολογιότατε, στή γιορτή σου
 χρόνια πολλά και εύτυχισμένα.
Ντάτεντιβ-Φάντασμα

[ΑΖ' - 71]
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΣΥΡΙΑΝΕ.
 ΔΕΥΚΗ

[ΑΖ' 72]
Φανούλα, χρόνια πολλά.
Ρίτα-Γογγύ Παροπούλα

[ΑΖ' - 73]
Χρυσός Βχοιλίας=Νικόλ. Παγώνης Θυ-
 μάσαι το δημοτικό στ' Αργουόλι; Εύαι-
 σθητη Καρθούλα=Ρίτνα Μιχαλιτσιάνου.
Δοξασμένο Ναυτόπουλο

[ΑΖ' - 74]
Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση της Δια-
 πάλασις χαίρωθ' όλους-ες, ανταλ-
 λάσσω τετραδάκια. Δίσις κ. Βασιλειάδην,
 9 Γυμναστήριος. 'Αθήνα.
Άνθροπος Άράχη

[ΑΖ' - 75]
Καμένη Σιδν-Φέυ=Χαρά Κοντόγιωργα,
 πρέπει να σέ άποικλώψη για να μού
 γράψης;
Κοκκινοπίπερο

[ΑΖ' - 76]
Πρωτομπαίνοντας στο Διαπλασόκομο,
 χαίρωθ' και ανταλλάσσω Μ. Μυστικά
 με όλους-ες. Ίδιατέρως με Εανθή 'Υδραιο-
 πούλα, Μαύρο Διαμάντι, Άνοιξιάτικο Χα-
 μόγλο, 'Υδραίοπούλα, Ρόδον του Μιατου,
 Γελασίνα. Δίσις: Φούλαν Βράττα, 'Υδρα,
 δια:
'Υδραϊκόν Κύμα

[ΑΖ' - 77]
Στό αγαπημένο μου Μαύρο Διαμάντι,
'Ανοιξιάτικο Χαμόγλο εύχομαι εύ-
 τυχημένο το 1937.
Σανθή 'Υδραίοπούλα

[ΑΖ' - 78]
Εύχομαι στον Διαπλασόκομο, χαρό-
 μενον τον καινούργιο χρόνο.
Σανθή 'Υδραίοπούλα

[ΑΖ' - 79]
Στ' αγαπητή μας Διαπλασόπούλα εύχο-
 μαστε ο καινούργιος χρόνος να ναι γε-
 μάτος χαρά κι' εύτυχια.
Γελασίνα, Άγέλαση, Άδάκρυτος

[ΑΖ' - 80]
Κοκκινοπίπερο, δέξου θερμάς εύχες
 εις την γιορτούλα σου.
Άρχικατάσκοπος «22»

[ΑΖ' - 81]
Κατάσκοπος 33, στή γιορτή σου, εύχο-
 μαι χρόνια πολλά κι' εύτυχησάμε-
 να. Τους εύχθέντας φίλους εύχαριστώ...
 θερμάς.
 ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

[ΑΖ' - 82]
Προκυρήσσουμε διήμερον Διαγωνισμόν
 λογοπαγνίων και άνεκδότην. Συμμε-
 τοχή ελεύθερα!!! Βραβεύει πρωτότυπα.
 Δίσις: Ι. Θεοδόσην—Τραπέζαν 'Αθηνών—
 Ζίκωνθον. *ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ*
ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

[ΑΖ' - 83]
Στή γιορτή σου, Κατάσκοπος 33, εύχο-
 μαι χρόνια εύτυχησάμενα. Εύχαριστώ
 όλους δι' εύχας.
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΖ' - 84]
Πουκέ, συγγνώμη για την άργοπορία.
 Άν θές, γράψε πρώτη στή Δίση:
 Σουρμαλή 2, 'Αθήνας. Για το 'Αγκάθε

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ του 281ου Διαγωνισμού Δόσεων.
 Αι λύσεις σ' έφύλλαδιου τούτου δεκται μέχρι της
 9 Μαρτίου.

54. Στοιχειόγραφος
 Στα πόδια τους το έβριζαν οι άρχαιοι,
 Άλλά και μετς οι νέοι το κουρδίζουμε...
 Μονάχα άν τοδ προσθέσιον μ' ένα γράμμα.
 Όλο τον κόσμο σκανδαλίζουμε!
Βασιλεύς του Χιόμπερ

55. Στοιχειοτονόγραφος
 Τό βουνό το έλληνικό
 Χάνει πρώτα τή κεφαλή,
 Καταβάζει και τον τόνο.

Και μ' αυτό—τι ξαφνικό!
 Χώρος ποταμός προβάλλει
 'Η κι' ο κάτοικός της μόνο.
Μικρούλα Τραλαλά

56. Αναγραμματισμός
 Έβρεις από θάματα;
 Πάθ' έναν άπόστολο,
 Μπέρδεψ' του τα γράμματα.

Νά τον κάνης Βασιλιά
 Και κριτή, περίφημο
 'Απ' τα χρόνια τα καλιά
Άγκάθε

57. Γονία
 + * * * * = Εύρωπ. πρωτεύουσα
 * + * * * = Εύρωπαϊκή χώρα
 * + * * * = Δένδρον
 * + * * * = Ο 'Απόλλων
 + * * * * = Ηρώς Έβρατος.
 Οί σταυροί καθέτως πόλις της 'Ελ-
 λάδος.

58. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 4 5 6 4 7 = Τυραννοτόνος
 2 4 5 4 7 = Νήσος του Αίγαίου
 3 6 5 1 7 = Μυθικός βασιλεύς
 4 2 3 4 7 = Διά τα πλοία
 5 4 2 1 = Είς τα ζώα
 6 1 7 3 4 7 = Άνθος
 7 1 2 6 7 7 1 = Όπλον
'Ανδιμένη Γαζία

59. Δίγυμα
 Χωρίς καμιά μεταβολή
 Τόνομα τούτο δυό δηλοί:
 Γνωστό μεγάλο ποταμό
 Και ζωό πανάγριο, ώμό.
Άρσενικός Νο 2

60-61. Μεταμορφώσεις
 1. 'Η Αήλος δια 3 μεταμορφώσεων
 να γίνη Πόρος.
 2. 'Ο Πόρος δια 3 μεταμορφώσεων
 να γίνη Τήνος.
Λευκοπεργιώτης

62. Διπλό Κεφάλι
 άν, Κύρος, ήλος, άσις, λείσις
 Είς τας λέξεις ταύτας θά προστεθί
 ώς κεφαλή άπό έν γράμμα και θά σχη-
 ματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις, των ό-
 ποιών τάχικα θάποτελέσουν θεάν.
Κων. Ν. Τριπολίτης

63. 'Ελλιπασύμφωνον
 εση · ο · α Δόνιφον

64. Γέφυρος
 N P ⊕ ⊕
 0 ⊕ ⊕
 Μουσουργίτης 'Απόλλων

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευμ. *'Αοκήσεων* του φύλλ. 48
 493. Μιάδος (μλ, κάδος).—494. 'Ι-
 μάς-Σιάμ.—495. 'Η Πυραμίδς.—496.
 'Ιταλία.
 497. Θ Ω Μ Α Σ 498 ΒΡΑΜΑΠΟΥ-
 Ν Ε Ρ Ω Ν ΤΡΑΣ (ρούκς, 'Α-
 Σ Ι Τ Ο Σ τροπος, Μούσα,
 Α Ι Μ Ο Σ πύρ, όμάς, διακος,
 Σ Ο Φ Ι Α τραύμα, Σουμά-
 τρα).—499-503. Τό πτεροτόν' είναι το
 Τ: Τρίπολις, 'ΑΓαλάνη, ΠάΤροι,
 'ΥπάΤη, ΣπάΤη).—504. Ω Ι - ΑΥΟ=
 Γνώθι σαυτόν ('Ηλένη, 'Ικτίνος, 'Α-
 σπίς, 'Υλη 'Ομηρος).—505. Τά καλά
 κόποις κτώνται (τά κά, λά, κοπα εις
 κτον, ντέ).